

Ο ΑΓΙΟΣ ΦΑΝΟΥΡΙΟΣ

Γτίς ἀρχές τοῦ 2005 μιά ομάδα Ἑλλήνων ἐπισκέφθηκαν τό Τόκιο τῆς Ἰαπωνίας. Ἐκκλησιάσθηκαν, μάλιστα, στόν καθεδρικό ναό τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἰαπωνίας, πού εἶναι ἀφιερωμένος στήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Ἐκεῖ, εἶδαν μία ἀγιογραφία σέ παράθυρο τοῦ ναοῦ (βιτρώ), μέ ἑλληνική ἐπιγραφή: «ὁ ἅγιος Φανούριος!» Ἐκπληκτοὶ ρώτησαν τόν Ἰάπωνα ἐφημέριο π. Ἰωάννη πῶς γνῶριζαν τόν ἑλληνα ἅγιο. Ἐκεῖνος τούς ἀπάντησε: «ὁ ἅγιος Φανούριος φανέρωσε τό μέρος ὅπου θά κτιζόταν ὁ ναός, στόν ἅγιο Νικόλαο Καζάτκιν (1836-1912)». Ὁ ἅγιος Νικόλαος ὑπῆρξε ὁ πρῶτος ὀρθόδοξος ἱεραπόστολος τῆς Ἰαπωνίας καί ὁ πρῶτος ἀρχιεπίσκοπός της. (Περιοδικό «Ἡ Δράσις μας», τ. 426, Φεβρουάριος 2005, σελ. 70.

* * *

Ὁ ἅγιος μεγαλομάρτυς Φανούριος, ὁ νεοφανής, εἶναι ἓνας πολύ γνωστός καί πολύ ἀγαπητός ἅγιος στήν Ἑλλάδα. Μάλιστα, συνδέεται, ἰδιαιτέρως, μέ θαύματα φανέρωσης προσώπων, γεγονότων καί πραγμάτων (ὅπως τό παραπάνω περιστατικό μέ τόν ἅγιο Νικόλαο).

Ἡ ἀποκάλυψη τοῦ ἁγίου Φανουρίου ἔγινε ὡς ἑξῆς:

Σέ ἀνασκαπτόμενη παλαιά ἐκκλησία ἔξω ἀπό τά τείχη τῆς Ρόδου, βρέθηκε ἡ εἰκόνα τοῦ ἁγίου. Ὁ τότε μητροπολίτης Ρόδου Νεῖλος (1355-1369) διάβασε ἐπάνω της τά γράμματα «Ἅγιος Φανούριος». Ὁ ἅγιος φοροῦσε στρατιωτική στολή καί κρατοῦσε στό δεξί του χέρι σταυρό. Ἡ μνήμη του τιμᾶται στίς 27 Αὐγούστου, ἡμέρα εὑρεσης τῆς εἰκόνας του (Θρησκευτική καί Ἡθική Ἐγκυκλοπαίδεια, τ. 11, σελ. 987).

Σύμφωνα μέ μιά ροδίτικη παράδοση γύρω ἀπό τήν μορφή τοῦ ἁγίου ὑπῆρχαν τά δώδεκα μαρτύριά του (Μ. Συναξαριστής, 27 Αὐγούστου).

Μέ τήν ἐορτή τοῦ ἁγίου συνδέθηκε καί τό γεγονός νά φέρνουν κάποιου χριστιανοί, τήν ἡμέρα τῆς μνήμης του, πίττες στήν ἐκκλησία γιά νά εὐλογηθοῦν. Καί νά ζητήσουν τήν ἐκπλήρωση κάποιου αἰτήματός τους. Παρατηρεῖται δέ, μεγάλη κοσμοσυρροή στίς ἐκκλησίες. Ἐδῶ ἀρχίζουν τά παράξενα! Δηλαδή, ὠρισμένοι πιστοί ἀπό τήν εὐλάβεια περνᾶνε στήν μαγεία: ἀπλῶς ζητᾶνε μιά γρήγορη (=μαγική) λύση σέ κάποιο ἐπίγειο πρόβλημά τους! Χωρίς νά πολυνοιάζονται γιά τό χτίσιμο μιᾶς σταθερῆς καί συνειδητῆς σχέσης μέ τόν Χριστό καί τήν Ἐκκλησία Του.

Ὁ Ἅγ. Φανούριος

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

Ο ἅγιος Ἰωάννης, ὁ Πρόδρομος καὶ Βαπτιστὴς τοῦ Κυρίου, ἐτελείωσε μαρτυρικὰ τὴ ζωὴ του μὲ ἀποκεφαλισμό. Ὁ θάνατός του ἦταν ἀποτέλεσμα τῆς ἐμμονῆς τοῦ Ἡρώδη στὴν τήρηση ἐνὸς ὄρκου, μὲ τὸν ὁποῖο δεσμεύτηκε ἀπέναντι στὴ Σαλώμη, κόρη τῆς Ἡρωδιάδας. Θεώρησε ἀπόλυτη τὴ δέσμευσή του αὐτὴ καὶ δὲν θέλησε νὰ ἐκτεθεῖ στὰ μάτια τῶν προσκεκλημένων του ἀθετώντας την, ἔστω κι ἂν λυπήθηκε ποὺ ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ τὴν τηρήσει (Μάρκ. 6, 17-29).

Τὸ ἐρώτημα εἶναι: Ἐπρεπε ὁ Ἡρώδης νὰ τηρήσει τὸν ὄρκο του ἢ ὄχι; Πόσο δεσμευτικὸς εἶναι ἕνας ὄρκος ποὺ ἔρχεται εὐθέως σὲ ἀντίθεση μὲ τὸ νόμο τοῦ Θεοῦ;

Ἐδῶ μπαίνει τὸ θέμα τῆς σωστῆς τήρησης τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ. Γιὰ νὰ μᾶς βοηθήσει σ' αὐτὸ ἡ Ἁγία Γραφή, ἐφιστᾶ τὴν προσοχή μας στὸ νὰ ἀναζητοῦμε τὸ πνεῦμα τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ καὶ αὐτὸ νὰ τηροῦμε. Νὰ μὴ μένουμε προσκολλημένοι στὸ γράμμα. Ἐτσι ὁ Ἀπόστ. Παῦλος μιλάει γιὰ μιὰ σαρκικὴ περιτομή, ποὺ γίνεται κατὰ τὸ γράμμα τοῦ νόμου, ἀλλὰ ἀπὸ μόνη τῆς εἶναι οὐσιαστικὰ ἀνώφελη, δὲν ἀρκεῖ νὰ ἀναγεννήσει πραγματικὰ τὸν ἄνθρωπο. Παράλληλα μιλάει καὶ γιὰ μιὰ πνευματικὴ περιτομὴ τῆς καρδιάς, ποὺ ἀναδεικνύει τὸν ἄνθρωπο ἀληθινὸ τηρητὴ τοῦ θείου νό-

μου (Ρωμ. 2, 25-29).

Ὁ Θεὸς ἔκανε μαζί μας μιὰ νέα διαθήκη, γιὰ νὰ ἐμφυσησει μέσα μας ἕνα διαφορετικὸ πνεῦμα. Μᾶς καλεῖ νὰ γνωρίσουμε ποιοὶ εἶναι τὸ δικό του πνεῦμα, αὐτὸ ποὺ τὸν ἐκφράζει πραγματικὰ (Λουκ. 9, 55). Τηρώντας μὲ ἀκρίβεια, κατὰ γράμμα, τὸ νόμο, μπορεῖ νὰ διαπράξουμε τίς μεγαλύτερες ἀδικίες. Γι' αὐτὸ ἡ νέα διαθήκη τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι διαθήκη “γράμματος, ἀλλὰ πνεύματος· τὸ γὰρ γράμμα ἀποκτέννει, τὸ δὲ πνεῦμα ζωοποιεῖ” (Β' Κορ. 3, 6). “Ὅταν γνωρίσουμε τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, μπαίνουμε σ' ἕνα χῶρο ἐλευθερίας, ὅπου δὲν ἔχει θέση καμμιά δουλικὴ ὑποταγὴ στὸ νεκρὸ γράμμα νομικῶν σχημάτων (Β' Κορ. 3, 17). Ὁ νόμος δὲν ἔχει δοθεῖ οὔτε εἶναι ἀναγκαῖος ἄλλωστε γιὰ τὸν δίκαιο ἄνθρωπο (Α' Τιμ. 1, 9).

Ἐτσι λοιπὸν δὲν μπορεῖ κανένας νὰ ὀχυρώνεται πίσω ἀπὸ τὸ γράμμα τοῦ θείου νόμου, ὅταν καταστρατηγεῖ τὸ πνεῦμα καὶ τὸ ἀληθινὸ περιεχόμενο τοῦ νόμου αὐτοῦ.

Ἐνας ἄνθρωπος ζήτησε ἀπὸ κάποιον γέροντα νὰ μεσολαβήσει ἀνάμεσα σ' αὐτὸν καὶ τὸν ἀδελφὸ του, γιατί εἶχαν μαλώσει. Ὁ γέροντας κάλεσε τὸν ἄλλον ἀδελφὸ καὶ προσπάθησε νὰ τὸν πείσει νὰ εἰρηνεύσει μὲ τὸν ἀδελφὸ του. Ἐκεῖνος ὅμως ἀντέδρασε λέγοντας: “Δὲν μπορῶ νὰ συμφιλιωθῶ μαζί του, γιατί ὀρκίστηκα στὸ σταυρὸ νὰ μὴν τὸ κάμω”. Χαμογέλασε ὁ γέροντας. “Δηλαδή, τοῦ λέει, εἶπες: Μὰ τὸν τίμιο σταυρὸ, Χριστέ, δὲν θὰ φυλάξω τίς ἐντολές σου, ἀλλὰ θὰ κάμω τὸ θέλημα τοῦ ἐχθροῦ

Λοιπὸν, μποροῦμε νὰ ζητᾶμε τίς πρεσβεῖες τῶν ἁγίων γιὰ τὰ αἰτήματά μας πρὸς τὸν Χριστό. Καί, φυσικά, πολλές φορές οἱ ἅγιοι μᾶς ἀκοῦνε καὶ μᾶς βοηθοῦν· γιατί ὡς μάρτυρες τῆς πίστεως καὶ ἀληθινὰ παιδιὰ τοῦ Χριστοῦ εἰσακούονται πολὺ καλύτερα ἀπὸ μᾶς. Ἐτσι γίνε-ται καὶ μὲ τὸν ἅγιο Φανούριο.

Ὅμως, οφείλουμε νὰ λέμε μετὰ ἀπὸ κάθε αἶτημά μας: Τελικὰ νὰ γίνει τὸ θέλημά σου, Χριστέ μου. Ὅπως λέμε στὸ

«Πάτερ ἡμῶν»: «Γενηθήτω τὸ θέλημά Σου». Κάθε τέτοιο γεγονός πρέπει νὰ μᾶς κάνει πιὸ συνειδητοῦς χριστιανούς. Καί φυσικά, εἶναι παράλογο νὰ ζητᾶμε τὴν συνδρομὴ τῶν ἁγίων σὲ ἁμαρτωλὰ πράγματα καὶ ἁμαρτωλὲς ἐπιθυμίες!

Ἄν ἔτσι σκεφτόμαστε καὶ ἐνεργοῦμε, ἀσφαλῶς καὶ ὁ νεοφανὴς ἅγιος Φανούριος θὰ εἶναι βοηθὸς καὶ προστάτης μας.

Ἀρχιμ. Ν.Κ.

Η ΚΑΛΗ ΠΕΘΕΡΑ

...Είναι γνωστό σέ όλους ότι ο ρόλος τῆς πεθερᾶς εἶναι ἕνας ρόλος δύσκολος καί κατά κανόνα καταδικασμένος σέ ἀποτυχία. Οἱ προστριβές πού προσέρχονται ἐξ αἰτίας τῆς ἀνάμεσα στό ἀνδρόγυνο εἶναι τόσο πολλές, πού κατάντησε ὁ τύπος «πεθερά» νά μπεῖ στή λογοτεχνία. Νά γίνει ἀνέκδοτο, εὐθυμογράφημα, σάτιρα, παροιμία.

Καί ἔτσι ἡ γυναίκα πού μέχρι χθές σάν **Μάνα** ἀπολάμβανε τό γενικό σεβασμό, σήμερα, σάν πεθερά γελοιοποιεῖται καί διασύρεται.

Γιατί ἄραγε αὐτό; Εἶναι δυνατόν ἀπό τήν μιᾶ στιγμή στήν ἄλλη νά χάνεται ἡ ἀξία ἑνός ἀνθρώπου, νά ἐκμηδενίζεται; Εἶναι δυνατόν ἡ μάνα πού εἶναι ὅ,τι ἱερώτερο ὕμνησαν οἱ αἰῶνες, νά ἀξίζει αὐτή τή γελοιοποίηση ἀπό τή στιγμή πού θά γίνει πεθερά;

Λίγο καιρό πρίν παντρέψω τό παιδί μου κάθησα καί ἐξονύχισα τό πρόβλημα. Στάσου εἶπα στόν ἑαυτό μου. Ξέρω ὅτι ἡ ἀγάπη πού νοιώθεις γιά τό παιδί σου εἶναι πολύ μεγάλη. Ἀπέραντη. Ὅμως πρόσεξε. Πολλά ἀπό τά ἐπακόλουθα τῆς ἀγάπης σου **μποροῦν νά σοῦ καταστρέψουν τήν εὐτυχία**. Ἡ μητρική ἐπιρροή σου πρῶτα-πρῶτα ἐπάνω του, ὡς τώρα ἦταν μεγάλη. Τώρα πρέπει νά τήν ἀποσύρεις.

Μά τό ἀγαπῶ τόσο πολύ! Θέλω νά τό νοιώθω διαρκῶς ἀσφαλισμένο.

σου τοῦ διαβόλου". Καί τοῦ δίδαξε πόσο σημαντική εἶναι ἡ μετάνοια καί ὄχι ἡ τήρηση ἑνός ἄνομου ὄρκου (Ἰω. Μόσχου, Λειμῶν, 216).

Τέτοιοι ὄρκοι πρέπει νά σπᾶνε ἀμέσως καί νά συμμορφώνεται ὁ ἀνθρωπος ὀλοψυχα μέ τό ἀληθινῶς θέλημα τοῦ Χριστοῦ.

Μά αὐτός εἶναι ὁ καλύτερος τρόπος ἐξασφαλίσεώς του. Ἄργα ἢ γρήγορα ὁ σύντροφος τοῦ παιδιοῦ σου θά αἰσθανθεῖ δυσάρεστα κάτω ἀπό τή δική σου ἐπιρροή καί ἐξουσία. Καί θά ἀρχίσουν οἱ πρῶτες προστριβές. **Κανένας νέος ἢ νέα, δέν βλέπει μέ καλό μάτι τήν ἐπιρροή τῆς μητέρας τοῦ συντρόφου του στό νέο σπιτικό**.

Ὑστερα εἶναι καί ἡ ζήλεια. Πρόσεξε τήν. Ἀγαπᾶς τόσο πολύ τό παιδί σου, πού εἶναι φυσικό νά νοιώσεις κάτι σάν ζήλεια νά σοῦ τρυπᾶ τήν καρδιά, ὅταν διαπιστώσεις ὅτι ἀπό σήμερα δέν ἀγαπᾶ **μόνο ἐσένα**. Ἐνα καινούργιο πρόσωπο γίνεται ἀντικείμενο τῆς λατρείας, τῆς φροντίδας, τῶν περιποιήσεών του.

Πάρε μιᾶ γενναία στάση ἀπέναντι στό καινούργιο αὐτό συναίσθημα.

Πές: ἀγαπώντας τό σύντροφό του, τό παιδί μου θά γίνει εὐτυχισμένο.

Πνίξε τή φωνή τοῦ ἐγωΐσμοῦ πού σοῦ φιθυρίζει: Ἦρθε ἡ ὥρα νά παραμερισθεῖς. Ὅλοι σου οἱ κόποι πᾶνε χαμένοι.

Αὐτή τή φωνή στραγγάλισέ την καί μέ μιᾶ δόση γενναιότητος ἀπάντησε:

Ὅσο πιο πολύ ἀγαπήσει τό παιδί μου τό σύντροφό του, τόσο πιο πολύ εὐτυχισμένο θά γίνει. Γι' αὐτό, ἐγώ πού τό ἀγαπῶ καί θέλω τήν εὐτυχία του, θά τό βοηθήσω νά ἀγαπήσει ἀκόμα περισσότερο.

Αὐτή ἡ σκέψη ἔρριξε τόσο φῶς μέσα μου, ὥστε ἀπό τήν πρώτη κι ὅλας μέρα πού ἔγινε πεθερά, ὅλη μου ἡ δραστηριότητα στράφηκε πρὸς αὐτό τό σημεῖο: Πῶς τό παιδί μου ν' ἀγαπήσει περισσότερο τό σύντροφό του.

Καί ὁ Ἡρώδης, ἂν εἶχε τό ἴδιο πνεῦμα, δέν θά ἔμενε προσκολλημένος στό γράμμα τοῦ νόμου. Δέν θά φοβόταν νά ἀθετήσῃ τόν ἄνομο ὄρκο του. Ὅχι λοιπὸν προσχήματα εὐλαβείας, ἀλλὰ ἀληθινῶς μετάνοια καί γνήσια ὑπακοή στό θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Πρωτ. Δ. Μ.

Ο ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ

Στις 29 Αυγούστου εορτάζεται από την Έκκλησία μας η άποκεφάλιση του αγίου Ιωάννου του Προδρόμου. Του αγίου και μεγάλου προφήτου πού «ετοίμασε την οδόν του Κυρίου».

Εμείς σήμερα ξέρουμε ότι η προετοιμασία του έρχομου ενός σημαντικού και σπουδαίου προσώπου γίνεται με την σχετική διαφήμιση· προπαγάνδα· δημοσιότητα και θόρυβο.

Ο άγιος Ιωάννης ο Πρόδρομος όμως εφάρμοσε έντελώς αντίθετη μέθοδο και πρακτική. **Ἐπήγε στήν ἔρημο.**

Όχι γιατί ήθελε από ιδιοτροπία να αποφύγει τούς ανθρώπους· δέν ήταν «άκοινωνητος».

Όχι γιατί είχε την γνώμη-άντίληψη ότι «ή κόλαση είναι οί άλλοι», όπως αποφαίνεται κάποιος σύγχρονος, τάχα και φιλόσοφος.

Ο Πρόδρομος προφανώς είχε κατανοήσει και αντίληφθει ότι προϋπόθεση καλής και σωστής επικοινωνίας και συνεννόησης με τούς ανθρώπους είναι ο περιορισμός του άτομισμοῦ και τής φιλαυτίας μας.

Ἡξερε ότι ή απομάκρυνση όχι από τούς

άνθρώπους αλλά από τίς ποικίλες άφορμές και συγχύσεις τής κοινωνικής ζωής, βοηθάει τόν άνθρωπο να δει και να γνωρίσει σαφέστερα και σωστότερα τόν έαυτό του· και με δυναμικό άγώνα αὐταπάρνησης και προσευχής να μάθει γνήσια και αληθινά να κατανοεί, να συμπονεί και να αγαπάει.

Ἐτσι ο Τίμιος Πρόδρομος ἔγινε «φωνή βοώντος εν τή έρήμω» και έτοιμασε τίς **καρδιές** τών ανθρώπων για να δεχτοῦν τόν Χριστό, δίνοντας ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΖΩΗΣ· όχι άπλώς κάνοντας προπαγάνδα ή δημιουργώντας έντυπώσεις.

Ἡ Μαρτυρία ζωής πείθει, όχι τά περίτεχνα λόγια.

Όμως ή πολυτιμότερη και ώφελιμότερη Μαρτυρία του Τιμίου Προδρόμου είναι ο βίαιος θάνατος του στήν άκμή τής ζωής του για τήν αγάπη στό θέλημα του Θεου και τή συνέπεια στήν έντολή Του.

Ο Τίμιος Πρόδρομος δέν ἔδειξε τόν Χριστό μόνο με τό δάχτυλο, λέγοντας τό «Ἴδε ο άμνός του Θεου». Τόν ἔδειξε και τόν κήρυξε με τόν αὐθεντικότερο τρόπο· με τήν συνέπεια λόγων και ἔργων· και με τή ζωή του και με τόν θάνατό Του.

Μακάρι ή Μαρτυρία του να μιλάει και στίς δικές μας καρδιές.

Αρχιμ. Σ. Δ.

← Δέν άφησα προτέρημα πού να μήν τό υπογραμμίσω. Ἐλάττωμα πού να μήν τό καλύπτω ή να δικαιολογώ. Σύντομα είδα ότι ή τακτική αὐτή ώφέλησε πρώτα-πρώτα έμένα τήν ίδια. Γιατί όπως και να τό κάνουμε, πάντα εμείς οί μητέρες υπερβάλλουμε, υπερεκτιμοῦμε τήν αξία τών παιδιών μας. Πάντα για μās τό παιδί μας αξίζει μια καλύτερη τύχη.

Ψάχνοντας λοιπόν με καλή διάθεση να βρω και στόν σύντροφο του παιδιού μου, προτερήματα, πείθω πρώτα-πρώτα τόν έαυτό μου, ότι κακώς υπερεκτιμοῦσα τό παιδί μου, άφοῦ και τό άλλο πρόσωπο δηλαδή ο σύντροφός του, έχει

και αὐτό τά δικά του προτερήματα.

Τελικά αξίζει να συνειδητοποιήσουμε ότι για να γίνει μία μητέρα καλή πεθερά, πρέπει να κάνει ένα ακόμα βήμα πρὸς τήν **έσωτερική ώριμότητα.**

(«ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ»,
Ἰανουάριος 2006, σ. 30-31)

ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Μηνιαίον Περιοδικόν

1. Μητροπόλεως Νικοπόλεως

Ἐκδότης: Μητροπολίτης Νικοπόλεως Χρυσόστομος

Ἐπεύθ.: Αρχιμ. Νίκων Κουτσιδης*

Τηλ. 26820 51161* Κωδικός 091984

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2014 * Ἀρ. Φύλλου 373* Ἔτος ΛΔ'

Διανέμεται δωρεάν * Εισφορές δεκτές

Γραφικές Τέχνες «ΜΕΛΙΣΣΑ» Α.Ε.

Τηλ. 2397 023 313 Ἀσπροβάλα Θεσ/νίκης

